

Senyora Meco, quan vosté... Quan vosté vullga li pose jo el micrófon. Ara.

La senyora Meco Tébar:

Bona vesprada, senyor conseller.

Mire, hay historias que merecen no sólo ser contadas, sino que tienen que ser contadas y usted sabe bien por qué. Porque si no se cuentan como son, cómo realmente han transcurrido, se corre el riesgo de que haya gente, incluso diputados o diputadas, que de manera interesada le cambien el sentido a estas historias. Una de ellas a contar es la cuestión relativa al local de la agencia antifraude.

Permítame contar esta historia. Permítame poner en antecedentes a los compañeros de esta cámara para que así nadie o, al menos, no sin conocimiento de causa, diga lo que no es. Y voy a limitarme a los hechos.

Señor *conseller*, del local de la agencia empezamos a hablar en el debate de la propia norma. La norma aprobada en esta cámara tiene hasta un artículo, el artículo 30.4 de lo que fue la Ley 11/2016, que dice: «La gestión, la administración y disposición de los bienes y derechos de los cuales la agencia será titular, así como la del patrimonio de La Generalitat que le sea adscrito para el cumplimiento de sus fines, se ajustará a la ley de patrimonio de La Generalitat.»

Esta previsión legal se estableció con la finalidad de que La Generalitat destinara a la agencia antifraude un inmueble para el cumplimiento de sus fines. Se entendía que la consignación presupuestaria de la agencia debiera estar exclusivamente para sus fines que eran la prevención, la investigación, el asesoramiento y la sensibilización en temas de fraude y corrupción.

Tras la creación por la ley de la agencia antifraude y tras tomar posesión el señor Joan Llinares, se le asignó un despacho al final de un pasillo oscuro de estas Corts, un espacio pequeño que parecía el camarote de los hermanos Marx, al que se han ido incorporando progresivamente personal que trabajaban hasta cuatro personas en la misma mesa. Esperaban, esperábamos que La Generalitat cumpliera con lo que es un compromiso adquirido, fruto de esa ley, fruto del Acuerdo del Botánico para ser efectivos en la lucha contra el fraude y la corrupción.

Seis meses en ese espacio pequeño, en ese camarote, han esperado un inmueble. Durante todo ese tiempo su director no ha cejado ni por un momento en la búsqueda de un local para la agencia antifraude. A usted le consta su interés, a usted le constan todas esas gestiones. Lo relata él en esta resolución que es pública.

El señor Llinares ha hecho numerosas gestiones con Les Corts y con su *conselleria* y todas infructuosas. Calle Conde Trénor, a la que Les Corts le dijeron que no. Colón 80, a la que su *conselleria* no dio respuesta. La casa antigua de los caramelos, que requiere una rehabilitación que no entrarían a trabajar nunca. Ni siquiera le han cedido los inmuebles confiscados a la trama Blasco. ¿No cree conmigo que hubiera sido un inmejorable titular que les hubieran asignado un inmueble de la trama Blasco?

La agencia, consciente de que debía cumplir sus funciones sin dilaciones pero en condiciones, cansados de esperar, ha buscado un local. Y déjeme contar esto, porque también es importante. Han hecho un expediente para la selección, con un pliego de cláusulas particulares y prescripciones técnicas, hasta un informe jurídico previo a la firma. Impecable, impecable.

El seleccionado ha sido un local amplio, céntrico, cercano a Corts, con acceso directo a la calle, en el que no es necesario realizar obras, en el que el precio lleva incluido hasta el mobiliario. Y lo que es mejor, de lo que nadie habla, tiene incluso una cláusula que a usted, como *conseller* de economía, seguramente le interesa que dice: «En aras al interés público y a la eficiencia del gasto será causa específica de extinción del contrato el momento en el que ustedes les doten de un lugar público en el que ubicar la sede.»

Señor *conseller*, siguen esperando. Seguimos esperando. Y díganme, díganles a quienes no cuentan la historia como deben, en aquella bancada, díganles a aquellas personas que tratan de enturbiar el nombre de una agencia y de sus intocables, díganles a quienes con su crédito y mérito han venido a protegernos de defraudadores y de corruptos, que son muchos, díganles, señor *conseller*, que la agencia no lo tendrá más fácil de lo que ya es asegurar la integridad de las instituciones valencianas.

Señor *conseller*, me gustaría arrancarle un compromiso definitivo esta tarde sin más distracciones. Sea valiente en remover los obstáculos que otros ponen y dígame: ¿Para cuándo se espera que dote el Consell de un local a la agencia llamada a proteger a los valencianos y valencianas? (*Aplaudiments*)

La senyora vicepresidenta primera:

Gràcies, senyora Meco.

Conseller.

El senyor conseller d'Hisenda i Model Econòmic:

Senyora presidenta.

Senyories.

Vull començar per les últimes paraules, les penúltimes, millor dit, no? És a dir, com estic d'acord amb vosté en què és una oficina importantíssima en esta administració postcorrupta en què ens trobem, en què qualsevol feina al respecte serà sempre curta, vull dir, que estem d'acord en la lògica en què vosté ha plantejat les qüestions.

El problema és que el tema dels locals no està tan fàcil com sembla. Vosté acaba de parlar, per exemple, de la Casa dels Caramelos; imagine vosté, ahí n'hi ha almenys dos anys de treball per a poder treballar. Nosaltres hem pensat per ahí, nosaltres hem fet molta feina. És veritat que és una institució parlamentària i tampoc volem estar en primera fila. És un tema bàsicament de Les Corts. El que passa que nosaltres, com a

responsables del patrimoni de La Generalitat, hem ajudat tot el que hem pogut i més.

Al respecte volia explicar una miqueta què hem anat fent durant este temps. Perquè hi ha un esperit de col·laboració, de col·laboració interadministrativa, més encara, tenint en compte que la creació de l'agència antifrau és un compromís de l'Acord del Botànic i que les finalitats que perseguixen són de moltíssima importància per al bon funcionament de les nostres institucions i de la nostra ciutat i perquè els ciutadans puguen confiar en com funcionem. Estem d'acord en la lògica de la creació de l'oficina.

En eixe sentit, la Direcció General del Sector Públic, Model Econòmic i Patrimoni de la conselleria ha mantingut diverses reunions amb la direcció de l'agència i amb personal de Les Corts per tal de conèixer les necessitats d'espai i s'han analitzat diverses possibilitats. Bastants.

Tanmateix no s'ha trobat fins ara una opció que s'ajustara a les seues necessitats. Cèntric, prop de..., de bona accessibilitat, etcètera. Amb unes determinades característiques com..., perquè és una institució parlamentària, no és una oficina sinistra que ha d'estar en qualsevol lloc de la ciutat o ha de tindre qualsevol lloc. Sí, sí. Parle... No faig broma. Vull dir, crec que ha de tindre uns mínims, unes garanties d'imatge, de presència, etcètera, i de centralitat i d'accessibilitat perquè és una oficina al servei del ciutadà, al servei –diríem– d'aquell que ha de tindre un (*inintel·ligible*) ... pròxim des d'eixe punt de vista.

Tanmateix –torne a repetir– no s'ha trobat fins ara, per ara, estem treballant el tema, una opció que s'ajustara a les seues necessitats. Així, per exemple, a la ciutat de València on se sol citar la ubicació de l'agència antifrau, no hi ha locals disponibles amb les característiques sol·licitades en l'inventari general de béns de La Generalitat, sense que ja tinguem o se n'haja previst ja un ús per a fins públics. És a dir, n'hi ha i ja està... –molts dels locals que hi ha– adscrits a unes condicions prèvies a la sol·licitud de l'oficina antifrau.

I és que, arran d'esta mancança, he de posar en relleu limitacions com l'estat d'una bona part del patrimoni públic de La Generalitat, que l'actual Consell es va trobar en molts casos en estat precari, per no dir lamentable, i en condicions de semiabandonament, la qual cosa reduïx el nombre d'edificis potencials disponibles a curt termini.

Edificis com el del carrer del Micalet, que l'hem hagut de tirar a terra. Eixe seria perfecte, estaria en el centre de la ciutat. El Palau de l'Almirall on tenim la conselleria que està per remodelar tot perquè, en fi... N'hi ha molts problemes estructurals. O del Tribunal Superior de Justícia que també s'ha de buidar en este moment i s'ha de ficar en un altre lloc perquè no poden continuar allí. Que per l'aparença de les façanes semblaven en bon estat, però que trobem que dins les condicions no són gens optimistes per l'habitabilitat i la gestió diària o, per descomptat, pel que fa als criteris d'accessibilitat.

Eixa escassetat, d'altra banda, s'accentua per la política de reducció de lloguers escomesa en reubicar dependències de les conselleries en immobles de La Generalitat per a reduir encara més les disponibilitats –com he dit adés– d'immobles lliures. Com també la política d'habitatge amb el compromís del Consell d'aportar mil habitatges més per a lloguers socials

que ha implicat que tots els pisos disponibles s'hagen posat a disposició de la conselleria d'habitatge per a contribuir al compliment d'este compromís.

En definitiva –tampoc vull allargar-me massa– la nostra voluntat, no obstant això, continua sent trobar una solució el més aviat possible perquè l'agència antifrau pugua disposar d'un local del patrimoni públic valencià que li permeta alhora funcionar amb la màxima economia i les millors possibilitats de desenvolupar la seua tasca de lluita contra el frau i la corrupció.

En eixe sentit, continuem treballant contínuament amb Les Corts i amb l'oficina antifrau per a avaluar les possibles opcions per tal de cedir l'espai.

Si a curt...

La senyor vicepresidenta primera:

Conseller.

El senyor conseller d'Hisenda i Model Econòmic:

...s'ha trobat esta solució, en el mitjà i llarg termini hem de treballar molt més a fons per a trobar un lloc de propietat, de patrimoni de La Generalitat perquè pugua (*inintel·ligible*) ...

La senyora vicepresidenta primera:

Gràcies, senyor conseller.

El senyor conseller d'Hisenda i Model Econòmic:

Moltes gràcies. (*Aplaudiments*)

La senyora vicepresidenta primera:

Anem a passar a la penúltima –crec–, sí, pregunta que formula el diputat Antonio Joaquín Woodward, la número 1.256, del Grup Parlamentari Ciudadanos, també al conseller d'hisenda.

Senyor Woodward, quan vosté considere, ja.

El senyor Woodward Poch:

Buenas tardes, señor *conseller*.

Mire, el pasado 24 de enero de este año, del 2018, ya le realizaba prácticamente la misma pregunta al Consell, en preguntas al control.

Los datos que aportábamos eran confirmados por la vicepresidenta con una cifra de 29.000 expedientes en lista de